

Zygmunt Przewalski urodził się 4 stycznia 1894 r. w Łęczycy. Ojciec jego, Aleksander był artystą, malarzem i rzeźbiarzem, uczniem Jana Matejki. Matka Władysława, z domu Czyżewska, była fotografem, właścicielka zakładu fotograficznego. Zygmunt miał jeszcze siostrę i trzech braci. Rodzina Przewalskich pochodziła ze starego rodu szlacheckiego, z którego wywodził się Mikołaj Przewalski, podróżnik i geograf znany jako odkrywca dzikiego Konia Przewalskiego.

Zygmunt Przewalski z rodziną

W mieście Łęczycza, gdzie urodził się Zygmunt znajduje się stary zamek wybudowany 700 lat temu przez Kazimierza Wielkiego. Młody Zygmunt dzieciństwo miał beztroskie, jak większość dzieci. Często biegał wraz z braćmi i kolegami bawić się wokół tajemniczego zamczyska w którym według legendy mieszkał diabeł Boruta.

Po pewnym czasie rodzina Przewalskich przeprowadziła się do Warszawy, by ich dzieci mogły uczyć się w pobliskim gimnazjum. Zygmunt po ukończeniu gimnazjum rozpoczął naukę w prywatnej szkole Mechaniczno-Technicznej im. Wawelberga i Rotwanda

w Warszawie na wydziale przemysłu drzewnego. Po ukończeniu szkoły wyjechał na Wołyn i tam podjął pracę jako pomocnik techniczny kierownika tartaku.

I Wojna Światowa zastała go w okolicach Kijowa i tam został powołany do Armii Rosyjskiej. Otrzymał przydział do Kijowskiego Okręgu Komunikacji, gdzie na stanowisku kierownika pracował przy budowie mostów i dróg dla wojska. W czasie I Wojny Światowej różne były jego koleje losu, min. znalazł się aż w Astrachaniu nad Morzem Kaspijskim.

Do Polski wrócił w 1918 r. i od razu włączył się w nurt wyzwania Warszawy. Od 11 listopada uczestniczył w rozbrajaniu żołnierzy niemieckich i przejmowania przez administrację polską obiektów wojskowych w okolicach Belwederu, Łazienek i Agrykoli. 19 listopada zgłosił się do Sztabu Generalnego marszałka Józefa Piłsudskiego. Z uwagi na swoje kwalifikacje został przydzielony do Zarządu Kwaternonowego Garnizonu Rembertów. Tu po przeszkoleniu pracował na różnych stanowiskach. Przełożeni w pełni doceniali jego zdolności, energię, pracowitość i przedsiębiorczość, w rezultacie czego awansował do stopnia sierżanta a następnie 1 czerwca 1919 r. został mianowany na podporucznika.

Do rezerwy został przeniesiony 25 stycznia 1921 r. W okresie międzywojennym wielokrotnie był jeszcze powoływany na różne kursy i przeszkolenia uzyskując w ten sposób wyższe kwalifikacje wojskowe.

Będąc już w cywilu jako inżynier budowlany, wyspecjalizował się w konserwacji drewna użytkowego

